

...din toate piepturile

HAI, ROMÂNIA!

pentru ultimele 90 de minute
ale „campaniei mexicane“

Foto: Paul ROMOSAN

SPORT

NOIEMBRIE 1969

21

DUMITRACHE, «vioara întâi» a atacului echipei naționale, în exercițiul funcțiunii sale, la... mare altitudine.

DOBRIN, specialistul «postavului verde», într-o atitudine caracteristică.

Acest captivant meci cu GRECIA

Așadar, celebra numărătoare inversă, creație a timpului demonic al secolului nostru, își exercită forța și asupra meciului cu Grecia.

Zilele, orele, minutele curg implacabil. Dar, partea cea mai ciudată a acestei curgeri e că ea e percepută în mod diferit de cele mai mari componente ale partidei: **ECHIPA ȘI PUBLICUL.**

GÎNDURILE ECHIEI

Echipea manifestă — cinstea ei! — o liniște care se detașează net pe fondul agitației Publicului. Echipea operează cu elemente mai puțin subiective decât cele ale merelui public.

Echipea știe că, de peste un an, palmaresul «naționalei» nu cunoaște înfrângerea, deși între timp am jucat cu Anglia pe Wembley, cu Elveția la Lausanne, cu Grecia la Atena, cu Iugoslavia la Belgrad și cu Portugalia acasă. Echipea mai știe că a înfruntat deseori momente grele și că echilibrul manifestat în aceste momente nu poate fi rodul unor întîmplări sau coincidențe.

Echipea știe că a învățat marea lecție a fotbalului modern — «în primul rînd, să știi să te aperi» — făcînd din atac o consecință logică a potențialului general și nu o idee preconcepțută, căreia i se sacrifică pînă și securitatea apărării.

Echipea mai știe că Dumitrache, Dobrin, Dinu, Dembrowschi și chiar Lucescu, Sătmăreanu, Răducanu sau Radu Nunweiler vor atinge vîrfurile maturității lor sportive abia la München 1974 și acest gînd îi desface și mai mult aripile.

Echipea știe, în sfîrșit, fără a-și subestima adversarul, că «naționala» Greciei, în ciuda marilor sale progrese, nu poate fi comparată cu nici una din echipele reprezentative întîlnite în «anul Wembley-ului».

FREAMĂȚUL TRIBUNEI

• Ce se întîmplă, în schimb, în tabăra incandescentă a «tribunei»?

Tribuna trăiește meciul cu o intensitate fără precedent. Pentru că tribuna așteaptă cu înfrigurare seara zilei de 16 noiembrie 1969 încă din anii cînd nici unul dintre jucătorii echipei naționale de astăzi nu se ivise pe lume. Tribuna știe că niciodată fotbalul românesc nu a fost atît de aproape de visul de aur. E adevărat, echipea națională a mai fost de trei ori într-un turneu final, dar cu prețul unor eforturi incomparabil mai mici: în 1930 și 1938 «din oficiu» — prima oară din lipsă de candidați, iar în 1934 — în urma a numai două jocuri, într-o grupă «de trei», din care, pînă la urmă, s-au calificat două «naționale».

Tribuna știe foarte bine toate acestea. Și e mîndră de echipea anului 1969. Dar, această tribună, care așteaptă de 31 de ani, nu mai poate fi... obiectivă și refuză să accepte gîndul că în fotbal se poate întîmpla orice, într-un singur minut.

Îată de ce febra tribunei este mult mai mare decât cea a echipei. Și-atunci?

Ca unul care face parte, în fond, din sufletul fierbinte al tribunei, deși nu uită nici unul din argumentele ei lucide, cronicarul are datoria să-i amintească tribunei că rotul ei poate fi iarăși hotărîtor, așa cum a fost și în meciul cu Portugalia. Dacă îmi permiteți, dragi prieteni din tribună, drumul eventual al echipei noastre naționale spre Mexic a fost și va fi netezit cu ajutorul dumneavoastră. Îată de ce așteptăm ca tribuna să uite cei 31 de ani de așteptare și să încălzească cu răsufierea ei fierbinte toate argumentele lucide ale acestei echipe născute într-o noapte de iarnă, în catedrala fotbalului, împotriva tuturor recomandărilor atîtor și atîtor «obstetricieni» care vedeau meciul de la 15 ianuarie un simplu act de disperare.

ȘI TABĂRA ELENĂ...

Echipea Greciei joacă, de asemenea, un meci mare. Motiv pentru care optimismul ei este o condiție *sine qua non*. În aceste zile, fotbaliștii greci își amintesc că au învins Portugalia și Elveția. În același timp însă, ei se străduiesc să uite acel 2-2 cu România, la Atena și, mai ales, faptul că în 40 de ani n-au învins niciodată echipele lui Rudy Wetzer, Bindea, Petschovschi sau Ozon. Desigur că fotbaliștii greci sînt în progres. Domazos și Papaioanou au depășit condiția fotbalului doar impulsiv. Cei mai mulți dintre fotbaliștii greci păstrează, însă, trăsăturile crude ale fotbalului lor de totdeauna.

Ce va fi la 16 noiembrie?

Ca unul care am avut prilejul să văd Grecia — România la Atena și Grecia — Elveția la Salonic, dați-mi voie să răspund în stilul oracolelor elene: «Dacă Grecia va juca așa cum a jucat împotriva Elveției, iar noi vom juca așa cum am jucat cu Portugalia, la București, victoria trebuie să revină echipei noastre».

Ioan CHIRILĂ

Angelo NICULESCU și Emmerich VOGL, la startul ultimelor 90 de minute

Antrenorii greci PETROPOULOS și VIKELIDES așteaptă, cu aceeași Infrigurare, jocul de la 16 noiembrie.

DUMITRACHE! Sau, mai bine-zis, arta de a arde pentru fotbal. (Propunem cititorilor noștri să ne trimită, în scris, textul pe care îl consideră cel mai adecvat acestei fotografii).

**COPERTA
NOASTRĂ:**

NUNWEILLER Radu

DUMITRACHE

LUCESCU

DOBRIN

DINU

GRECIA — ELVEȚIA 4-1.
 În prim plan, **BOTINOS**, atle-
 tul echipei grecești.

Acest captivant meci cu GRECIA

După victoria asupra Elveției. În dreapta, **SIDERIS**. În mijloc, **KUDAS**.

SĂTMĂREANU, unul din jucătorii de bază ai echipei noastre naționale. De el poate depinde, în mare măsură, lansarea și relansarea atacurilor noastre.

LUCESCU, despre care Ballabio a spus cîndva că este un «*Smoes la patrat*», pa să-și fi revenit în forma de la Lausanne. Să urăm succes tuturor, încăodată, prin intermediul căpitanului echipei naționale.

Foto:
Paul ROMOSA
și
Ion MIHĂICĂ

„U”⁵⁰”

Natura a presărat peste tot frunze de aur și aramă. O nouă toamnă la Cluj. Este a 50-a din viața primului club studențesc din România. Cincizeci de ani de existență, o chemare. O chemare pentru sărbătorire. De pretutindeni au sosit cei care au purtat în cele cinci decenii tricoul alb-negru «U». O săptămână, cât au durat serbările, «veteranii» au depănat actualilor istoria clubului studenților cu șepcile roșii, studenții ai orașului Cluj, care și-au botezat clubul — «U».

Așa a devenit «U»-Cluj deschizătorul de pirtii în activitatea sportivă de performanță a studenților din România, clubul care a dat de multe ori peste hotare faima sportului românesc, alimentând mereu-mereu loturile naționale.

Activitatea clubului universitar a cunoscut însă adevărata sa înflorire în anii luminoși ai socialismului, grație condițiilor create pentru dezvoltarea educației fizice și sportului în rindurile studențimii, ale întregului tineret.

Nu întâmplător, orașul de pe Someș are cea mai modernă bază materială din țară: sală de gimnastică și jocuri sportive, bazin acoperit și stadion.

«U»-Cluj a fost și continuă să fie un pilon de bază în viața sportivă a României. Toate acestea au fost relevate în cuvântul rostit de numeroși vorbitori la tribuna «Semicentenarului U» și dovedite prin realizările în domeniul educației fizice și sportului studențesc clujean în ultimele două decenii.

Cu prilejul acestor festivități, sărbătoritorilor le-au fost oferite cupe și fanioane din partea multor cluburi și asociații din țară, simbol al dragostei și prețuirii, iar Consiliul Național pentru Educație Fizică și Sport a acordat clubului clujean «Diploma de onoare».

În încheiere, cunoscutul sportiv Horia Demian a citit conținutul telegramii adresată Comitetului Central al Partidului Comunist Român, tovarășului Nicolae Ceaușescu, secretarul general al partidului, prin care zecile de mii de studenți și de susținători ai clubului «U»-Cluj aduc mulțumiri fierbinți și profundă recunoștință partidului, pentru sprijinul acordat mișcării sportive studențești.

Ce-i dorim clubului clujean?

Să-și serbeze centenarul cu o zestre și mai bogată, spre lauda sportului românesc.

P. R.

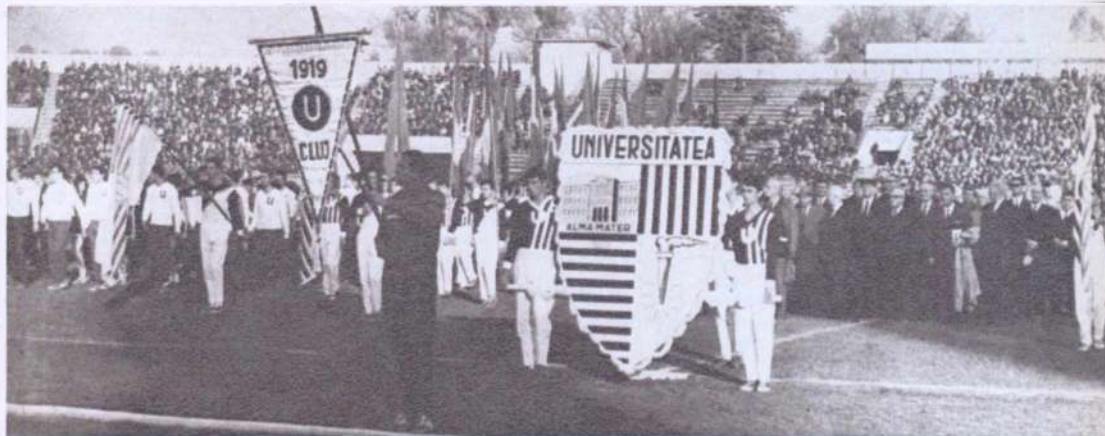
Asistentul universitar Horia Demian citește textul telegramii adresate C.C. al P.C.R., tovarășului Nicolae Ceaușescu — Secretar general al partidului.

Vicepreședintele C.N.E.F.S.-profesor Marius Birjega — înmânează Clubului «U» Cluj «DIPLOMA DE ONOARE».

Doctor Ion Arnăuț, după primirea titlului de antrenor emerit.

Aspect de la festivitatea de deschidere a «Semicentenarului U-Cluj».

«U» Cluj-fotbal. Veteranii înaintea meciului cu echipa similară a clubului Rapid București.

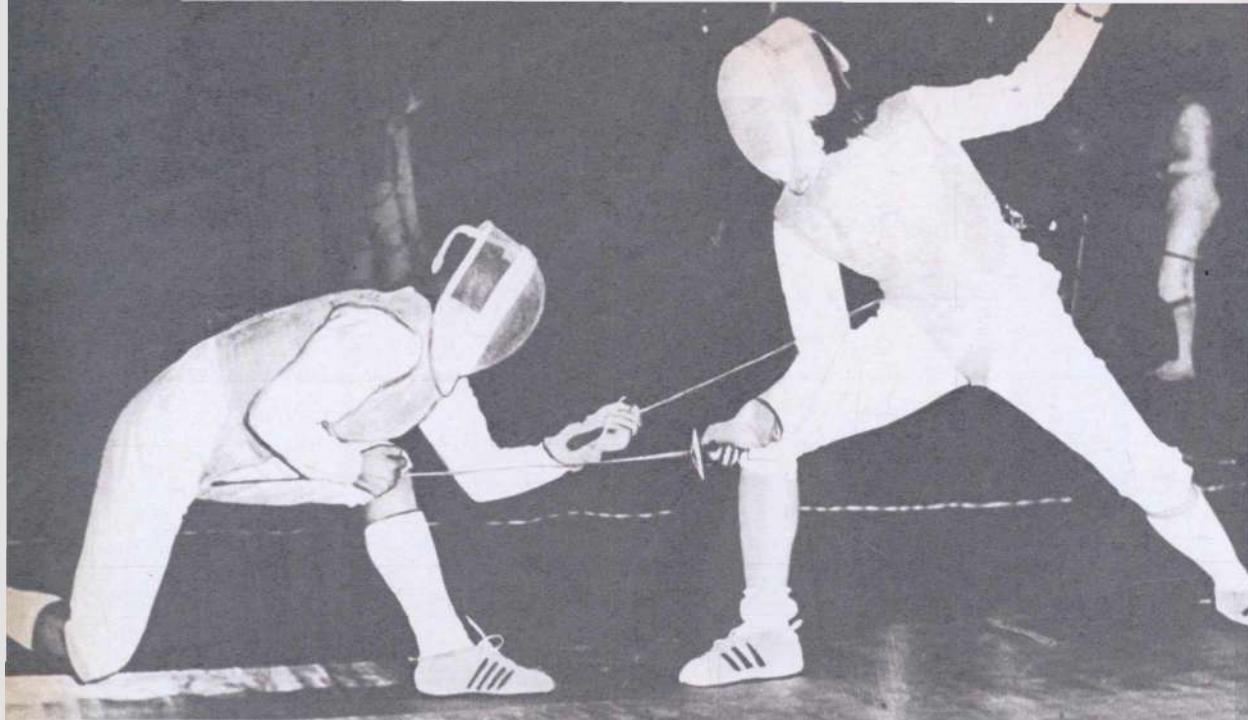
Cel mai bun rezultat individual la campionatele mondiale de scrimă din Cuba, excluzând-o pe Ileana Drimbă, cîştigătoarea medaliai de argint la proba de floretă, l-a obţinut reprezentanta noastră MARIA VICOL. Este vorba de succesele ei de prestigiu realizate în compania a nu mai puţin de trei campioane mondiale, ca şi a recentei campioane mondiale, sovietica Novikova.

Maria Vicol are 34 de ani, este profesoară de educaţie fizică şi antrenorează la cercul scrimarilor de la Palatul Pionierilor din Bucureşti.

Scrima o practică de la vârsta de 14 ani, iar în privinţa statorniciei şi seriozităţii ei stă mărturie un fapt pentru care o dăm drept exemplu şi o felicităm cu toată căldura: de la primul paşi în sport şi pînă astăzi a rămas credincioasă unei singure club, Progresul, căruia i-a închinat nu mai puţin de 5 titluri de campioană naţională (1954, 1956, 1958, 1960 şi 1963). În tot acest timp, deci în aproximativ 20 de ani, în afara perioadelor de pregătire cu lotul reprezentativ al ţării, singurul ei antrenor, pe care îl respectă şi căruia îi păstrează o caldă recunoştinţă, a fost maestrul Pelegrini.

La J.O. de la Roma, Maria Vicol a obţinut medalia de bronz iar la campionatul mondial de la Paris, din anul 1965, a ocupat un meritos loc IV şi un loc II, împreună cu celelalte fete. Asupra succesei sale recente nu mai insistăm.

Maria Vicol are un copil în vîrstă de 3 ani (Tudora) pe care abia aşteaptă să-l vadă mai răbărit, pentru să-l încredinţeze o floretă la care tina neapuse de mult. Cu această armă, mama speră ca Tudora să ducă mai departe şi chiar cu mai mult succes frumozul renume al familiei Vicol, de excepţională floretişti.

Ileana Drimbă (dreapta), vicecampionă mondială, în întîlnirea cu Brigitte Gapais (Franţa) din semifinalele campionatului, pe care a întrecut-o cu 4-0.

Replica fetelor

În 1967, la Montreal, echipa masculină de floretă a României realizează un adevărat tur de forţă în compania unor adversari redutabili, reuşind să-şi adjudece titlul suprem, de campioană a lumii. După numai doi ani, la Havana, în dorinţa de a nu se lăsa mai prejos, fetele noastre ne fac să ne îmbujorăm de bucurie, egalînd performanţa băieţilor, într-o manieră care vine să stabilească valoarea şcolii de scrimă româneşti la unul dintre cele mai ridicate cursuri.

După meciul de baraj al Ileanei Drimbă cu sovietica Elena Novikova (campioană olimpică 1968), cîştigat de altfel pe merit de Novikova, Pierre Ferni, preşedintele Federaţiei internaţionale de scrimă declară: «Pentru mine, campioană mondială este totuşi Drimbă, deoarece ea a demonstrat cele mai bune calităţi de trăgătoare şi cea mai frumoasă şi spectaculoasă scrimă practică în turneul final.» Iar după întîlnirea epuizantă dintre echipele finaliste ale României şi U.R.S.S. terminată cu victoria fetelor noastre, preşedintele Federaţiei internaţionale făcea următoarea declaraţie: «Componentele celor două formaţii au fost excepţionale. Toate partidele la care am asistat au făcut cîinste scrimii mondiale, atît din punct de vedere tehnic, cît şi al spiritului de combativitate dovedit de adversare». Şi, într-adevăr, disputele fetelor în proba pe echipe a campionatului mondial au stîrnit admiraţia nu numai a preşedintelui federaţiei internaţionale, dar şi a tuturor specialiştilor aflaţi la întreceri, ca şi a ziariştilor şi comentatorilor posturilor de radio şi televiziune. După cum se ştie, la această probă victoria a revenit româncelor, la scorul de 8-8, cu un avantaj de 49-50 tuşe primite (!)

Prin succesul lor, reprezentantele noastre au venit să întrerupă suita victoriilor scrimerilor sovietici, care au cîştigat detaşat în toate celelalte dispute pe echipe ale recent încheiatului campionat mondial. La floretă băieţii, în finală, U.R.S.S. a întrecut Polonia cu 9-1, la sabie, tot în faţa Poloniei, U.R.S.S. a cîştigat cu 9-2, iar la spadă i-a depăşit pe reprezentanţii Ungariei cu 8-3.

La victoria de prestigiu a reprezentantelor noastre în faţa puternicei echipe sovietice a venit să se adauge şi excepţionalul rezultat realizat de veterana scrimii româneşti, floretista Maria Vicol (34 de ani). Vicol, aflată într-o excepţională dispoziţie de concurs, a obţinut victorii la absolut toate componentele forma-

ţiei sovietice. Şi cine erau acestea? Galina Gorohova (campioană mondială 1965 — Paris), Tatiana Samuşenko (campioană mondială 1966 — Moscova), Alexandra Zabelina (campioană mondială — 1966, Montreal) şi Elena Novikova (campioană olimpică 1968, campioană mondială 1969 — Havana). În întreaga istorie a floretei feminine sovietice nimeni nu a reuşit să obţină victorii în faţa tuturor componentelor echipei, aşa cum a realizat Maria Vicol la Havana.

La întoarcerea delegaţiei noastre din Cuba am stat de vorbă cu antrenorul emerit Vasile Chelaru. Cunoscutul nostru antrenor este un om ponderat şi de o obiectivitate pe care i-am apreciat-o deseori. De data aceasta am ţinut să aflăm de la el cîteva impresii culese la faţa locului, privind comportarea reprezentanţilor noştri, luaţi în ansamblu.

— La floretă tete, rezultatele nu au nevoie de comentarii. Un titlu mondial la echipe şi un loc II, prin Ileana Drimbă, la individual vorbesc de la sine despre felul în care fetele noastre au răspuns dificilului examen. Cu un plus de concentrare şi atenţie, Drimbă putea obţine chiar mai mult.

Băieţii, în ciuda medaliai de bronz pe care au cucerit-o în proba de floretă echipe şi a locului VI în clasamentul general individual, obţinut prin Mihai Ţiu, nu au demonstrat un progres. Nu trebuie uitat că eram deţină-

torii unui titlu mondial cucerit în 1967, iar la individual, nu mai departe de anul trecut, Ileana Drimbă, primise medalia olimpică de aur. Trebuie avut însă în vedere faptul că Ileana Drimbă s-a prezentat atît la proba individuală cît şi la întrecerea între echipe după o gripă care l-a ţintuit în pat, cu febră, timp de patru zile. În asemenea situaţie, ei nu a mai putut da randamentul scontat.

La sabie, reprezentanţii noştri s-au clasat pe un onorabil loc V. În condiţiile debutului lor la un campionat mondial, sabrierii s-au comportat satisfăcător. Mai slab, mai bine spus nesatisfăcător, au evoluat concurenţii de la spadă. După părerea mea, cauzele care au determinat aprecierile defavorabile adresate spadasiinilor sînt: gabaritul sportivilor noştri este sub nivelul mondial şi stilul lor de luptă defectuos întrucît se caracterizează printr-o defensivă excesivă şi acţiuni numai pe contraatac, fără ca măcar vreunul dintre sportivi să beneficieze de intervenţii specifice spadei. Dar, posibilităţile de afirmare, chiar şi la această armă, nu sînt epuizate. Trebuie să să treacă neîntîrziat la schimbarea stilului de pregătire atît tehnic cît şi tactic. În ceea ce priveşte îmbunătăţirea comportării în concursuri, aceasta rămîne să se realizeze tot prin schimburi de experienţă internaţională.

G. ŞTEFĂNESCU

Echipa de floretă a României, campioană mondială. De la stînga la dreapta: Suzana Ardeleanu, Ileana Drimbă, Maria Vicol, Ana Ene şi Olga Szabo.

Mihai Aurel (dreapta), în timpul uneia dintre acțiunile care i-au adus o splendidă victorie în meciul cu sovieticul Pokidajev.

EXISTĂ O NOUĂ TENDINȚĂ ÎN BOX?

Turneul internațional de box organizat de T.S.C. Berlin (R.D.G.) a reunit pugiliști din 13 țări, printre care și 7 români. Competiția, care s-a bucurat de o participare valoroasă (8 medaliați la C.E. și 5 la J.O.), a avut darul să ne prezinte reprezentanții diferitelor școli de box, care se pregătesc pentru Jocurile Olimpice din 1972.

Făcând o trecere în revistă a meciurilor susținute de boxerii români, constatăm că aceștia pot fi împărțiți în două categorii distincte. Din prima categorie, a celor bine pregătiți pentru o astfel de întrecere, fac parte A. Mihai, A. Iancu, P. Dobrescu și, numai pentru performanța realizată, C. Ciucă.

În cea mai bună formă sportivă s-a prezentat esemimuscus A. Mihai. Foarte bine pregătit fizic, într-un evident progres tehnico-tactic, el a obținut victorii categorice în fața unor boxeri de valoare (Pokidajev-U.R.S.S., Weinhold-R.D.G.). În finală, campionul român a realizat cea mai rapidă victorie a competiției — K.O. în 22 de secunde, asupra lui Blazinski (Pol.).

C. Ciucă l-a învins în finală, tot înainte de limită, pe Engelmeier (R.D.G.). Deși a terminat neînvingător, în cele trei părți susținute reprezentatul nostru a trecut prin momente grele. Lipsa de meciuri s-a făcut simțită în evoluția campionului european. Numai cu un efort excepțional de voință a reușit să-și suplinească lipsurile în pregătire și să câștige întâlnirea cu polonezul Witke.

P. Dobrescu, accidentat în primul meci, n-a mai putut continua întrecerea, iar A. Iancu, deși a pierdut la Limant (R.D.G.), s-a comportat mulțumitor.

În cealaltă categorie, a celor care s-au prezentat nepregătiți și au evoluat mult sub posibilitățile lor intră C. Staneș și I. Monea.

Între cele două categorii l-am putea plasa pe V. Zilberman. După o partidă excepțională cu cubanezul Betancourt, pe care l-a învins detașat, el a cedat categoric în fața lui Tolkov (U.R.S.S.), manifestând serioase lipsuri în pregătirea pentru o competiție sistem turneu.

Dacă înfringerea lui Staneș (chiar așa de severă cum a fost cea din partida cu Richardson) nu este în măsură să ne alarmeze, eliminarea medaliatului olimpic

și european (I. Monea), din primul meci, de către un tânăr necunoscut (K. Anders-R.D.G.), trebuie să ne pună pe gânduri. Boxul românesc se bucură de un prestigiu care a trecut de mult granițele continentului nostru, prestigiu care a fost cu greu câștigat. Această stare de lucruri ne obligă la mai multă atenție față de boxerii care reprezintă un «nume» în arena internațională. Participarea lor la diferite întreceri trebuie să se facă numai în condiții de perfectă pregătire.

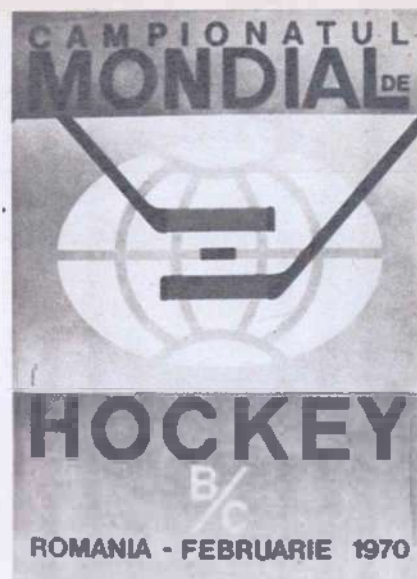
Competiția ne-a prilejuit și unele constatări generale. Printre altele ne-a oferit și o surpriză. În nici o competiție, până la aceasta, n-am văzut evoluind atâți boxeri cu garda inversă! Din cele 68 de meciuri disputate, în 43 au boxat stângaci, iar dintre acestea, în 11 partide boxerii cu gardă inversă s-au întâlnit între ei. Dar nu numai prezența în număr mare a acestor boxeri a surprins, ci mai cu seamă valoarea lor. În finală, dintre cei 22 de participanți, 13 au fost cu garda inversă, iar 7 dintre ei (Mihai, Schultz-R.D.G., Kalmikov-U.R.S.S., Stankarski-Polonia, Brauske-R.D.G., Schlegel-R.D.G., Anders-R.D.G.) au reușit să câștige turneul.

Ne întrebăm, firește, ce se întâmplă în acest sport? Există o nouă tendință în box? Toți cei 7 boxeri polonezi participanți la acest turneu au garda inversă. Dar, să așteptăm competițiile viitoare și, probabil, vom obține răspunsul la această întrebare.

Intenția forului internațional (A.I.B.A.) de a înfrumuseța boxul prin eliminarea loviturilor dure rămâne încă o problemă teoretică. În practică, astăzi vremea cîr vor exista decizii de K.O. și abandon, o asemenea cotitură nu se poate realiza. Stilul de box al boxerilor cubanezi și sovietici, care s-au evidențiat în Mexic, este edificator.

Calea cea mai rapidă spre victorie rămâne boxul în viteză, bazat pe suficiente procedee tehnico-tactice, care să permită punerea în valoare a loviturii decisive. Turneul internațional de la Berlin, ca și alte competiții internaționale, a confirmat acest lucru.

Mihai TRANCĂ

LA
GALATI

ROMANIA - FEBRUARIE 1970

Pregătiri pentru CAMPIONATUL MONDIAL

Gălățenii au toate motivele să se declare mulțumiți. În orașul lor se înalță marele combinat, perlă de primă mărime a siderurgiei românești și tot aici, noile cartiere, cu blocurile și parcurile lor, ce îmbie să le vizitezi întocmai ca pe un muzeu cu exponate de artă.

Bucuria înnoirilor și a atitor frumuseți este din plin gustată și de către cei mai tineri cetățeni ai orașului. Pentru ei s-a construit un stadion de toată mîndrețea, iar în prezent se află în construcție o sală de sport cu tribune pentru 2.000 de spectatori, un bazin de înot olimpic, o popicărie modernă și — ceea ce va forma «clou-ul» tuturor amenajărilor și construcțiilor sportive gălățene — un patinoar artificial, așa cum nu avem multe în țară. De sîdel, pe acest patinoar s-a hotărît să se organizeze, în februarie anul viitor, întrecerile grupei C ale Campionatului mondial de hochei.

Patinoarul artificial din Galați se înalță pe una dintre cele mai importante artere ale orașului, bulevardul Coșbuc, în mijlocul unui nou cartier, cu blocuri ce vor însuma, în stadiul final al construcțiilor, circa 40.000 de apartamente. Deocamdată, ca punct de reper al amplasamentului acestei noi și moderne baze sportive, menționăm că ea se profilează în imediata vecinătate a Combinatului de industrializare a laptelui și a fabricii de răcoritoare și că se găsește la aproximativ 6 minute de mers cu autobuzul din centrul orașului.

Ca orice bază sportivă care se respectă, patinoarul este dotat cu o tribună ce va putea găzdui aproximativ 2.000 de spectatori. Sub tribună constructorii au prevăzut o seamă de amenajări de primă necesitate: vestiare, camere speciale pentru uscarea echipamentului, cabinet medical, atelier de ascuțit patine, camere pentru arbitri, magazie pentru păstrarea echipamentului etc. În vederea întrecerilor Campionatului mondial de hochei se va amenaja, în plus, pe o suprafață de 176 m.p., diverse spații cu servicii necesare ziariștilor și reporterilor radio-televisivni: centrală și cabine telefonice, serviciul telex, cabine de transmisie radio și T.V., sală de lucru etc.

Pista de gheață, de dimensiuni regulamentare și încadrată de mănnele, va fi iluminată printr-un sistem special al cărui proiect este în curs de elaborare. Cronometrajul se va efectua electronic cu ajutorul unor instalații speciale, care urmează să sosească din R.P. Ungară. La toate acestea, dacă adăugăm interesul acordat lucrărilor de către Consiliul popular județean, care a dispus sistematizarea zonei din preajma patinoarului, cu amenajarea unor spații speciale pentru parcajul mașinilor etc. vă puteți forma o idee despre preocuparea majoră pe care o suscită construirea acestei noi baze sportive în frumosul oraș dunărean. Toate forurile în drept se pregătesc să găzduiască în condiții optime disputele grupei C ale Campionatului mondial de hochei. Bravo, Galați!

Asemenea faze spectaculoase prilejuite de jocul de hochei vor putea fi urmărite, începînd din februarie anul viitor, și în orașul Galați.

PISTA ATLETIS TREBUIE BINE TĂVĂL

Anchetă realizată de
MIRCEA COSTEA și HORIA CRISTEA

1. CUM APRECIATI NIVELUL ATLETISMULUI ROMÂNESC?
2. ÎN CE CONSTAU NEAJUN-SURILE?
3. CE SOLUTII PROPUNETI?
4. CE PERSPECTIVE ÎNTRE-VEDETI ATLETISMULUI ROMÂNESC LA JOCURILE OLIMPICE DE LA MÜNCHEN 1972?

La noi se vorbește
prea puțin
despre atletism

Vanghele CHIOSE — șef de secție în C.N.E.F.S.: «Unde se găsește atletismul mondial? J.O. și recentele «europene»

...au demonstrat că un mare număr de țări investesc foarte serios în atletism. S-au luat o serie de măsuri, datorită unei concepții, se crează condiții pentru practicarea atletismului: obligativitatea atletismului în școli și universități, la care se adaugă piste, săli, cointeressarea unor tehnicieni-antrenori etc. La noi se vorbește prea puțin despre atletism.

Problemele refacerii după marile eforturi, alimentației, pregătirii psihologice, documentației, schimbului de experiență între antrenori au rămas în stadiul discuțiilor.

E timpul să trecem de la declarații la măsuri efective, la lucru concret, în secții, în sportul școlar, unde sîntem «descoperiți», cu toate măsurile care au fost luate».

Atletismul nostru
devine pe plan
internațional
mărunt, minor,
față de
condițiile create

Gheorghe ZIMBREȘTEANU — antrenor federal: «Să nu neglijăm aspectul complex al atletismului: rezultatele izolate din participări și rezultatele pe echipă în meciurile interțări. Individualitățile au început să apară. Chiar și la bărbați avem oameni în primii 20, iar la fete — mai multe, devenind chiar și o echipă. Concursurile individuale («europenele», Jocurile Olimpice) sînt mult prea rare (din doi în doi ani sau din patru în patru ani). Numai despre rezultatele pe echipe se poate discuta. «Europenele» au demonstrat că R.D.G. și U.R.S.S. au fost prezente în masă cu doi sau mai mulți performeri la aproape fiecare probă și astfel au dominat întrecerile. Se pune întrebarea: valoare la performanțe sau la masă? Atletismul românesc a scos nume sonore nu prin atletismul de masă, ci prin organizarea procesului de pregătire a citorva «vir-

După cum am promis cititorilor noștri, începem să publicăm în mărul de față ceea ce am aflat în cadrul «ANCHEȚEI NOASTRE» vind situația actuală a atletismului românesc în concertul celui mai și măsurile necesare pentru îmbunătățirea lui.

Ne-au răspuns cu amabilitate, cu un deosebit interes, membrilor conducerii federației, antrenori, medici și sportivi, toți recunoscători pentru competența lor, atît în țară cit și peste hotare.

Schimbul de opinii, așa cum veți observa, a avut un caracter deschis și sincer, vădind dorința unanimă ca acest «rege» al sporturilor să înscrie pe orbita cerințelor actuale, a eforturilor materiale și morale se fac pentru el, cunoscîndu-se rolul său important în menținerea și întărirea sănătății maselor, a dezvoltării multilaterale a tinerei generații și a tinereții în programul J.O.

Așadar, supunem rezultatele anchetei noastre atenției cititorilor F.R.A., factorilor de răspundere din C.N.E.F.S. și din celelalte organe și instituții investite de partid și guvern cu atribuții în domeniul sportului.

Am fi bucuroși dacă, pe lângă discuțiile pe care le consemnăm în această pagină și alte contribuții din partea celor ce iubesc atletismul și care le ținem la dispoziție paginile revistei «SPORT».

turi». Ar fi necesare mai multe nuclee care să înlocuiască «serele» (în S.U.A. — școli; în R.D.G. — cluburi). Atletismul nostru devine pe plan internațional mărunt, minor, față de condițiile create. La noi se face mult mai puțin față de condițiile create pentru 1—2, și mai puțin față de condițiile create pentru masă! V. CHIOSE: «Chiar și acolo unde se alocă sume pentru atletism nu s-a făcut totul. Dinamo — de exemplu — în 1969, în loc să-și mărească bugetul pentru atletism, l-a scăzut. Sume prevăzute în buget pentru atletism sînt cheltuite pentru alte scopuri.»

REDACȚIA: După aprobarea bugetelor, este permisă schimbarea destinației fondurilor?

G.H. ZIMBREȘTEANU: «Nu există posibilitatea depistării abaterilor...»

V. CHIOSE: «Este cazul echipamentului folosit pentru alte secții.»

G.H. ZIMBREȘTEANU: «Ingrîșitorul de la stadion repară doar ghetele de fotbal!»

Noi am descoperit
altitudinea
în 1951

Ion SÖTER: — antrenor emerit (clubul «Steaua»): «Valoarea atletismului românesc raportată la valoarea celui continental? Avem pe Mariana Goth, Ileana Silai, Viorica Viscopoleanu, Lia Manoliu, Olimpia Cataramă, Elena Vintilă, Carol Corbu, Leonida Caraiosifoglu, Iosif Naghi ș.a. Baiul cel mare este că participarea la «europene» a fost considerată un fiasco (și de gazetari). Explicația este alta: atletismul european nu a făcut un salt calitativ, ci unul cantitativ (mulți la fiecare probă), la nivel de performanțe înalte. Apoi trebuie amintit decalajul inadmisibil între primul nostru performer și cel de al doilea clasat la noi. Dacă Ileana Silai sau Mariana Goth mîncă bătaie — surpriză mare! În schimb, în alte țări nu există asemenea surprize. Dacă Besson este învinsă de Duclos, nu se miră nimeni. Dacă Bondarciuk îl învinge pe Klim, iar nu se miră nimeni. Exemplele acestea pot fi date cu duzumul. Virturile noastre atletice apar ca ceva artificial față de valoarea atletismului nostru în general, nu ca o consecință a cantității care duce, firesc, la calitate. Avem recorduri naționale foarte, foarte bune dar, în aceleași

...perioade, fie că obținem succesele mai frumoase, fie că suferim de mai grele înfrîngerii, chiar cu rezultate foarte slabe care nu exclud atletismul mondial. După cum e val, desigur, sîntem cei care la balcanice prezentăm cei mai mulți pioni olimpici sau recordmani, dar nu sîntem niciodată siguri că câștiga. Victoria o obținem de pe echipe, prin echipe și performeri.

Ce trebuie să facem? Răspunsul impune de la sine: să pregătăm puțin 2—3 performeri de masă la fiecare probă, să punem capăt situației actuale. Și pe secțiile cluburilor au cuvîntul în ce privește selecția și pregătirea, iar federația în ce privește selecția.

S-a mai pus o întrebare: «nivelel atletismului față de banii cheltuiți pentru el? Într-adevăr se dau mulți, dar să vedem cheltuiesc. Se cheltuiesc, înt pentru pregătire centralizată: du-se foarte mulți bani pentru masă, fără ca măcar să se asigure diții satisfăcătoare. Aș vrea să la «metamorfoza» Poienei Brăncușă nouă tuturor, dar față: nu luăm nici o poziție, ca și cînd n-ar avea loc! Noi am descoperit tîra la altitudine cu mult înaintea

JLUI GITĂ

adei de la Mexic când, o știm cu toții, alțiimea a frământat serios pentru prima dată omnia sportivă. Am descoperit-o în 1951, când s-au alocat câtevazeci de milioane pentru construcția Hotelului Sport și a altor amenajări în Poiană. În 1961 «altitudinea» a fost descoperită de O.N.T. și de atunci noi, sportivii, avem «clientii toleranți», primiți cu mare euforie și scoși din hotel la miezul nopții când, pe neprevăzute, a sosit un grup de turiști străini, așa cum s-a petrecut și în zilele dinaintea campionatelor europene din acest an.»

EDACȚIA: Dacă așa stau treburile, ce acceptăm această situație, în 19 ani?

FIREA: «Dacă am reușit să construim stadionul din Poiana, special pentru egalizarea marilor competiții și pentru teretele de vacanță, unde să plecăm în altă parte?»

I. ZIMBREȘTEANU: «Cred că se ate «conviețuiri» în Poiană, dacă nu m fi tratați ca simpli turiști.»

FIREA — secretar general al F.R.A. «Cu cheltuielile făcute de toate federațiile într-o vacanță pentru taberele din iană cred că se poate construi un cazare propriu, lângă stadion...»

I. ZIMBREȘTEANU: «...Numai să aibă soarta Hotelului Sport sau sălii «culturale», la care organizația astră a avut o contribuție bănească substanțială și noi avem azi... un fel acces!»

Concursurile interne de valoare se țin din an în pași

I. ANDA BALAS-SÖTER: «E timpul să renunțăm la Poiana. Pe stadion nu putem face nici măcar aruncări, teamă să nu accidentăm turiștii și vin să stea la soare. La restaurant nu se așteaptă 2-3 ore în lum și igie, pînă cînd servim masa, lucru trandicat din toate punctele de vedere. Asta cînd nu e nuntă ori petrecere, și se întîmplă tot mai des și cum a și înaintea campionatelor europene, cînd am făcut — după părerea noastră — cea mai slabă pregătire. În Poiană mai e liniște. Și e fresc, deoarece stii vin acolo să se distreze. Și dacă truu cei mai vîrstnici lucrurile stau steu, cînd e vorba de juniori altăfera devine de-a dreptul nocivă.»

FIREA: «Paradoxal e faptul că dintre vicepreședinții F.R.A. ocupă

o funcție înaltă la O.N.T.»

V. FIREA: «Nu!»

IOLANDABALAS-SÖTER: «Îmi permiteti să continui. Poiana Brașov a încetat deci de mult să fie «colțul liniștit» în care atleții, ca și ceilalți sportivi, își desăvîrșeau pregătirea în taberele de vacanță. E un loc turistic animat, foarte solicitat. Pentru juniori, e cu atât mai nepotrivit. Dacă noi, ca seniori, nu vedeam restaurantele cu lunile (de baruri nu se pomenea pe atunci), azi juniorul — needucat și nesupravegheat — o zbughește seara... «să se distreze!» Și nu numai seara...»

O altă cauză a rămîinerii noastre în urmă este atmosfera necorespunzătoare din lot. Prietenia, colegialitatea, sprijinul și încurajarea reciprocă — atribute ale performanței, ale vieții de toate zilele — au fost înlocuite cu dușmănia, cu interesele meschine, cu... bucuria cînd colegul de probă a făcut o întindere, nu se simte bine sau e înfrînt. Să căutăm cauzele în lipsa muncii educative în secțiile cluburilor, la lot. Antrenorii, în loc să-și educe elevii, sînt ei înșiși purtătorii germeilor răului, în lupta neprincipală, meschină, pentru... cîștig! De ce? Pentru că concursurile interne de valoare se țin din an în pași, în timp ce participările în afara țării s-au înmulțit. Și atunci... vedeți dv...»

I. SÖTER: «Lipsa de educație și, ca urmare, absența eticii sportive sînt mai pregnante tocmai la juniori. Și asta deoarece ei au aceleași condiții de pregătire ca și campionii olimpici, fărăosebire. Așadar, condiții și... deplasări la fel! Fără să li se spună că aceasta e o mărturie a grijii pentru tineret, că această grijă nu a existat din totdeauna, că este un «avans» care trebuie folosit din plin și răsplătit din plin. Să ne mai mirăm că se poartă nerescrușos cu campionii respectați de toată lumea? Că fac nazuri și că trag chiulul la pregătire? Cîți au fost scoși din lot pentru asemenea comportări? Nici unul, să nu cumva să rămînem fără... juniori! Așadar, să adăugăm blazarea timpurie și avem tabloul complet al situației «schimbului de miine» al atletismului. Cred că a sosit timpul să-i... urechem strășnic, la figurat, deși mulți ar merita-o și la propriu.»

V. CHIOSE: «Da, în privința juniorilor înțiti dăm, apoi cerem. Trebuie să inversăm. Să-i ferim pe juniori de «boiereală», între altele și nemaiducîndu-i în hoteluri și restaurante de lux. Nici viață spartană, dar nici așa! Mi-aminiesc că, anul acesta, cu prilejul unui concurs la Piatra Neamț, s-a asigurat cazarea la un cămin și masa la o cantină, la prețuri convenabile. Ce credeți? Cei mai mulți din juniori au fost cazați și au luat masa la «Ceahlău», plătinou-se de 10 și, respectiv, 6 ori mai mulți. A fost invocată, bineînțeles, «necesitatea condițiilor corespunzătoare»... Și ne mai plîngem că nu avem bani! Trebuie să rezolvăm această problemă. Problema juniorilor trebuie foarte bine chibzuită, iar antrenorii să vină cu sugestii.»

REDACȚIA: O hotărîre a Biroului C.N.E.F.S. se referă clar la folosirea cu precădere a cantinelor și căminelor...

«Împreună cu Ministerul Industriei Ușoare se vor lua măsuri în vederea concentrării treptate a producției de materiale și echipament sportiv în unități specializate, dotate cu utilaj corespunzător, care să permită realizarea unei producții de calitate și la prețuri mai accesibile. Ținînd seama de numărul tot mai mare de copii și juniori care practică sportul, se vor intensifica eforturile pentru producerea echipamentului și materialelor sportive adecvate particularităților acestor vîrste.»

(Din Raportul prezentat la Conferința pe țară a mișcării sportive — 1967)

Stadioanele stau goale, iar copiii nu au unde face atletism

Ion STERIADE — metodist la C.M.E.F.S. București: «Cantinelor nu pot oferi o gamă variată de meniuuri. Dar nu cantina și hotelul vor rezolva problema

«Se cer tratate cu mult mai mare atenție disciplinele sportive ca atletismul — fundamentul dezvoltării sportive multilaterale —, gimnastica, înotul, turismul, schiul, ramuri accesibile practicării de către mase din cele mai largi, care nu necesită condiții materiale deosebite.»

(Din Salutul C.C. al P.C.R. și Consiliului de Miniștri adresat Conferinței pe țară a mișcării sportive — 1967)

atletismului. Decalajul între primul și al doilea va rămîne același. Nu asta e principala problemă. Sînt necesare: 1) baze; 2) cadre; 3) oameni care să facă atletism. Cînd avem asigurate aceste condiții, dispar multe neajunsuri, rici. La anumite niveluri interesele nu coincid. Ca metodist al C.M.E.F.S. București, mă interesează să-i învingem pe cei din provincie. F.R.A. e interesată să învingă în confruntările internaționale. Avem stadioane în Capitală, unde nu se face atletism. Atletismul se face pe «Viitorul» (unde este tot lotul), pe «Tineretului», pe «Dinamo» și pe «Energiia».

În «orașelul» Drumul Taberei nu se face atletism, deși locuiesc acolo mii de copii și tineri. De asemenea, în Bercești, în Floreasca, în Balta Albă, deși acolo se găsesc stadioane mari, cu tot ce le trebuie, cum sînt Constructorul și, respectiv, Voința și Olimpia. Pe Tineretului, în schimb, nu există suficient material de instruire, întrucît asemenea materiale sînt scumpe și de slabă calitate. Și apoi există niște anomalii. Copiii, toți, merg la școală. Dar bazele sportive sînt ale unor cluburi care nu au nici o legătură cu școlile. Profesorii de educație fizică și directorii de școli nu trimit copiii pe stadioanele cluburilor care au și antrenori de atletism, pentru că nu au «ordin», iar pe de altă parte copiii nu fac atletism pentru că școlile «nu au condiții». Și atunci, baze sportive stau goale, iar școlile au în program... atletism! Cred că rezolvarea ar fi ori în darea copiilor în grija secțiilor de atletism ale unor cluburi, ori ca drăciele cu specializarea atletism care stau degeaba în cluburi — așa cîta «Constructorul» sau «Progresul» care are 7 antrenori și nici un atlet și chiar Clubul Sportiv Școlar, — să fie trimise în școli ca «maestri de sport». Avînd în vedere necondanțele existente în prezent între

Cînd campionii satelor sînt... profesori de educație fizică!

V. FIREA: «Este adevărat că școala nu-și îndeplinește corespunzător sarcinile care i-au fost trasate cu privire la atletism. Și vina principală o poartă, cred, profesorii de atletism. Nici vicepreședinții consiliilor județene care răspund de sporturile individuale nu îndeplinesc indicațiile Conferinței pe țară a mișcării sportive cu privire la atletism. Dacă la Cîmpulung și Roman s-au creat adevărate penitenciar atletice, fără sprijin deosebit de la centru, în alte județe sau orașe mari nu se face mai nimic. În sistemul învățămîntului, profesorii orientează talentele spre jocuri (volei, de exemplu) și uacă privești cu atenție vezi că mulți dintre elevi nu știu să sară, să arunce. La atletism e mai greu și de aceea se alegă după rezul-

tate mai ușoare. Cunoaștem și exemple pozitive de profesori care prețuiesc atletismul, deși au altă specializare. Profesorul Tibacu, de pildă, e antrenor de jocuri, dar elevii săi au în lecțiile de pregătire elemente de atletism, care se practică într-un mod atractiv, eficient. Credem că și organizațiile U.T.C. ar trebui să se ocupe — în raze lor de activitate — de creșterea tineretului elemente, de crearea bazei de masă a atletismului. Din păcate, se caută satisfacții nu în elemente noi, ci în «consacrați» fără valoare, care nu o dată cîștigă fără glorie «Crosul tineretului» și «Pentathlonul școlar». N-am înțeles de ce la Spartachiada tineretului de la sale sînt admisi să concureze profesori de educație fizică! Sau este vorba de subterfugii, de formalism... În ultimul an sindicalitate au realizat multe lucruri bune. Aș aminti numai faptul că clubul Metalul a avut în buget pentru atletism mai multe fonduri decît cluburile Steaua și Dinamo luate la un loc. Bine ar fi dacă an de an asemenea citadele atletice ar lua ființă și în alte orașe. Este vremea să lăsăm în pace pe cei ce au terminat de mult cu atletismul, să nu mai cheltuim cu ei muncă și bani, oprindu-le aluncarea din club în club, pe măsură ce le scade valoarea. Și Ministerul Învățămîntului a întreprins acțiuni de greutate. Mă refer, de exemplu, la înființarea liceului de atletism de la Cîmpulung (oraș cu tradiții atletice, care a dat mulți performeri), cu internat și stadion propriu. Am saluta, de asemenea, ca inițiativa să fie extinsă, pe măsura posibilităților și în alte părți cum ar fi R. Vlcea, Cluj, Iași, Timișoara, Brașov, Craiova, Beluș etc. În aceste orașe există nuclee atletice, preocupate și un sprijin mai substanțial în a-l pune în valoare.»

(va urma)

tripleta entuziaștilor
● vrem un meci
fără... goluri ● idoli
și speranțe

La BACĂU a început

UN „MECI” FĂRĂ PRECEDENT

Cîndva, peste ani și ani, cînd școlile de fotbal vor fi destul de numeroase pentru a alimenta cum se cuvine un sport devenit «le mal du siècle», istoria va consemna, fără îndoială, faptul că prima din seria acestor școli s-a născut acolo unde apele Șiretului primesc pe ale Bistriței scăpată din strînsura hidrocentralelor, la Bacău. Și locuitorii acestui oraș în plină înflorire se vor mindri că au făcut începutul, deși poate azi mulți dintre ei nici n-au aflat că pe lângă Liceul nr. 3, avînd două stadioane la dispoziție — unul lângă «stadioul cel mare» și altul în găvanul de lângă fabrica Lătea — flințează de cîteva luni embrionul primului liceu de fotbal din țara noastră, format deocamdată din două clase: a V-a și a IX-a, privit la început ca un copil de pripas de către «liceul-mamă», iar azi îndrăgit de toți.

S-au găsit inimoși aici la Bacău, foști fotbaliști și pasionați ai fotbalului, care și-au pus în gînd să creeze o asemenea școală și, în cele din urmă, au reușit. Ideea a pornit, se pare, de la Ion Rus, inspector metodist la Inspectoratul școlar al județului. Lui

I s-au alăturat profesorul C. Anghelache, fost jucător la «Unirea Tricolor», dascăl plin de nerv și dragoste pentru sportul care i-a umplut viața, iar mai târziu s-a alăturat un alt entuziast, profesorul M. Macri, tânăr absolvent al I.E.F.S.-ului. Cu această «triplă de entuziaști» Liceul de fotbal din Bacău a luat startul la fluierul de început al anului școlar. Învățați să... driblați greutățile care îmbracă diferite forme (de la «n-avem bani» și pină la «nu-ți da copchilul la liceu șela că ajunge un pierdivară și uită și di cartii») cei trei au pornit la drum într-un «meciu» în care se joacă doar la câștig, pentru victorie.

(Nelipsitul «dar», care anunță pe te și umbre acolo unde ele nu ar trebui să fie!)

Există câteva inadvertențe sau, dacă vreți în limbaj fotbalistic, câteva «goluri» în... «meciuul» început cu atâta entuziasm de elevii și profesorii liceului de fotbal. Primul «gol» ține de selecția elevilor clasei a IX-a. În toamnă, din lipsă de candidați, «stațeta pretențiilor» (cum s-a exprimat profesorul C. Anghelache) a fost coborâtă, așa că 9 din cei 32 de elevi nu corespund decât parțial. Lipsa de experiență și-a pus pecetea. S-a pornit la drum cu... rebuturi planificate. Peste 25%. Nefiresc. Procentul trebuie redus de îndată prin selecționarea altor elevi de la liceele de cultură generală, care abia așteaptă.

Al doilea «gol» ține de sala de sport, dată în folosință fără să fi fost terminată, cu instalațiile sanitare de-

Hrisovul de înființare a liceului a fost pecetluit în mai anul acesta.

în tatăl unui elev. Ne face el?) Deocamdată însă...

S-au cheltuit ceva bani pentru acest liceu! Ne întrebăm: e cazul să ne poticnim de un ciot? Sau vrem să fim în ton cu înaintările noastre, care ezită tocmai în fazele de finalizare? Vrem fotbaliști de înaltă clasă pentru viitor. Atunci de ce începem meciul handicapat de atâtea «goluri»?

Nu putem încheia acest reportaj fără a vorbi și despre micii actori în jurul cărora se țes atâtea speranțe. Pe cei mari (clasa a IX-a) i-am găsit pe stadionul de la Letea; pe cei mici, chiar în incinta stadionului orașului.

Imaginați-vă 30 de copii de 10—11 ani, cu 30 de mingi alb-negru, jucând pe gazon sub supravegherea profesorilor, învățând trasul cu ristuț, jocul cu capul, fenta, driblingul, conducerea mingii. Închipuiți-vă explozia de energie și bucurie a acestor spiriduși fericiți că pot să practice în voie sportul pe care-l adoră. Și asta în fiecare zi. Pentru că fotbalul este obiect de studiu, ca matematica, chimia sau limba română.

La ce visează cei mici? În primul rând, să ajungă... mari fotbaliști. Idolii lor? Dobrin, Dumitrache, Best, Bobby Charlton și... antrenorul Teacă, în rolul căruia vrea să ajungă Viorel Gheret care, descurajat că la cei 10 ani e prea mic de statură și nu va atinge gabaritul unui jucător, speră să devină... antrenor. Cei mai mulți visează să ajungă ingineri, profesori, doctori. Florin Lunca — șeful clasei, un băiat eminent — și Teodor Botez vor să urmeze filologia, Mircea Dănilă, Grumezaș Teodor și Ion Stănuș să urmeze I.E.F.S.-ul. (Cei pe care i-am enumerat sînt, deocamdată, cei mai buni fotbaliști și cei mai buni la... carte).

— Nici nu se poate altfel, ne asigură profesorul C. Anghelache. Liceul nostru vrea să curme o dată pentru totdeauna ideea că fotbalul este incompatibil cu învățătura, cu cultura. Prima pedeapsă a celui care nu învață este interzicerea de a intra pe terenul de fotbal. Credeți că există un chin mai cumplit pentru acești copii?

Tăcerea noastră înseamnă aprobare. Profesorul C. Anghelache continuă:

— Noi pregătim «virfuri», nu jucători pentru Letea sau categoria C. Sînt sigur că în maximum 2 ani vom avea 5—6 băieți în naționala de juniori. Deocamdată muncim. Acic. Fără rabat la învățură și fără rabat vedetismului. Luptăm cu o mie și una de influențe negative. Dar vom învinge.

Ori ce s-ar spune, aici la Bacău se «joacă» doar la câștig. Datoria noastră, a publicului... cititor este să încurajăm «meciuul» început de liceul de fotbal. Au nevoie de sprijinul nostru moral. După cum au nevoie de ajutorul material al celor în drept, pentru a nu se porni la drum cu «goluri», de care nu sînt vinovați nici elevii, nici profesorii.

Sever NORAN

Foto: Ion MIHĂICĂ

Imediat s-a dat sfoară în țară. Candidați — cu duimul! Cîte 4 pe un loc pentru clasa a IX-a. Pentru clasa a V-a criteriul de bază a fost doar examenul de aptitudini, selecția făcîndu-se cu răbdare și în timp.

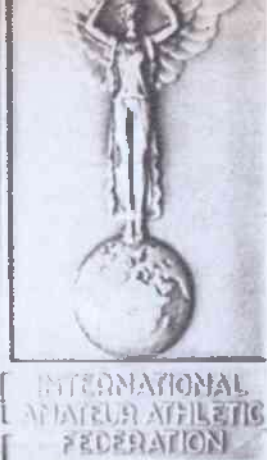
Au venit la Liceul de fotbal din Bacău copii din toate județele: Ion Stănuș din Gogoșari — Ilfov, Teodor Grumezaș din Dărmănești — Suceava, Mircea Dănilă din Aninoasa și Aurel Tuncel din Hunedoara, ca și mulți alții din Imprejurimile Bacăului. Cei care reușeau să se asigurare locuri la internat. Apoi, cite două rînduri de echipament sportiv și cite o minge de fotbal. 60 de copii, 60 de mingi de fotbal! Aproape nu-ți vine să crezi că există un liceu unde elevul merge la clasă cu mingea de fotbal de parcă și-ar duce planșeta de desen sau atlasul geografic! Organele locale au construit pentru Liceul de fotbal un stadion (se va intra pe el după consolidarea «brăzduirii») iar forurile școlare i-au dăruit o sală de sport. Totul arată bunăvoință, strădanie. Totul s-ar părea în cea mai desăvîrșită regulă, reporterul fiind tentat să-și golească tobla cu superlative. Dar...

fecte, cu parchetul... ondulat și spalierele montate acit de sus, încit sînt bune pentru exerciții de... alpinism. Cum o fi recepționat-o inspectoratul școlar al județului? Acum se dă vina pe un tehnician dispărut de altfel din schemă și din localitate. Al treilea «gol» este un... gol la propriu, de data aceasta, ușor de constatat în magazia școlii. Drept să vă spun, venisem la Bacău sub influența unor articole citite într-o revistă de specialitate despre o școală de fotbal ce își duce veacul pe lângă Neapole. Are școala aceasta citeva porți reglabile, citeva zeci de porți mobile, plase de sală pentru amortizarea șuturilor, sute de jaloane pentru dribling, citeva zeci de spînzurători de mingi pentru jocul cu capul, instalație electronică de semnalizare pentru trasul la poartă, instalație de aruncat mingi etc. Mă așteptam ca la Bacău să găsesc «ceva-ceva». Din păcate, nimic din toate acestea. Impresia pe care și-o lasă? Este ca și cînd ai începe școala doar cu abecedarul-minge. Nu tu caiet, nu tu creion, riglă, echer, raportor. Promisiuni sînt. Speranțe sînt. («Vom avea curînd totul. Am găsit un aliat

DIN ALBUMUL LUI ILIE NĂSTASE

Dacă cu ani în urmă jucătorii noștri de tenis se simțeau onorați când aveau prilejul să joace alături de stele ale rachetei, acum, după excelențele rezultate obținute de cuplul Țiriac-Năstase în marile turnee internaționale, rolurile s-au inversat. Ași ai rachetei doresc un „instantaneu” alături de băieții noștri. Iată-l pe campionul spaniol José Luis Arilla (dreapta) împreună cu învingătorul său, Ilie Năstase.

PLACHETA NR. 15

Placheta nr. 1 — Dumitru Paraschivescu, placheta nr. 2 — Edith Treybal, plachetele nr. 3... 4... 5... 6... 7... 8... 9... 10... 11... 12... 13... 14 — Iolanda Balas-Soeter, placheta nr. 15 — Viorica Viscopoleanu. Ați înțeles, așadar, că este vorba de plachetele pe care I.A.A.F. (Federația internațională de atletism amator) le acordă atleților care își înscriu numele în tabela recordurilor mondiale. Placheta nr. 15 a fost înmințată Vioricăi Viscopoleanu după strălucitul ei succes de la Ciudad de Mexico când, o dată cu titlul olimpic, ea l-a cucerit și pe acela de recoromană mondială la săritura în lungime — 6,82 m (data: 14 octombrie 1968).

TURUL ROMÂNIEI PE JOS

Colaboratorul nostru Nicolae D. Nicolae, fost atlet, a făcut în vara aceasta turul României pe jos. Străbătând sute de kilometri, Nicolae D. Nicolae și-a sălșificat vechea sa pasiune sportivă, onorând, însă, și una mai nouă, cea de corespondent. La Bacău, de pildă, a asistat la cursa de 50 km marș, disputată în localitate, trimitându-ne și nouă o imagine, pe care o publicăm cu plăcere alături de un instantaneu din „Turul României pe jos”.

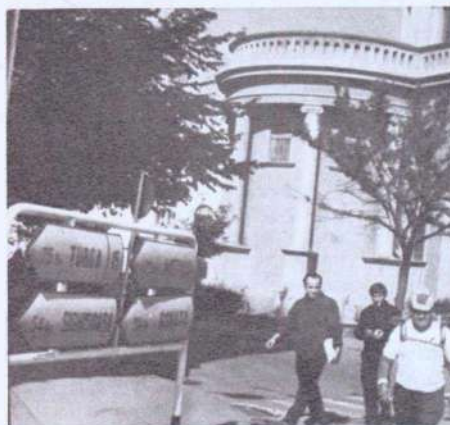

micromotiv

sportive

*De prea multe flori de stil a ajuns fotbalist de... vază.
E-un sportiv de clasă mare — clasă de... salarizare.
E bibliofil, chipurile; preferă greco-... romanele.
Ca să iasă cu obrazul curat, scrimerul și-a ras ciocul
„In seara galei am aplaudat și zi și noapte”.*

Titii GHEORGHIU — Vaslui

„BOTEZUL”

Doi cunoscuți ai pădelei, Aurel Vernescu și Dimitrie Ivanov sînt „nașii” proaspetelor campioane europene de junioare (coiacul de 4). Tradiția cere ca noii campioni să fie «botezați» de cei mai vechi performeri. În imaginea surprinsă la Moscova, imediat după medalieră cu aur a campioanelor, cei doi au executat ritualul. Rezultatul? Din cele patru medalii aruncate în apă au ieșit numai trei. O medalie a rămas pe fundul locului, drept amintire a «botezului».

FRĂȚI GEMENI ?

Correspondentul nostru Aurel Dula, din Petroșani, ne-a trimis această fotografie reprezentându-i pe rugbiștii Gruarin (Rugby Club Toulon) și Dinu (Știința Petroșani). Asemănarea dintre ei este atât de mare, încât am putea crede că sînt frați gemeni. Dar, nul Singurele lucruri care îi apropie sînt prietenia și, bineînțeles, pasiunea pentru balonul oval.

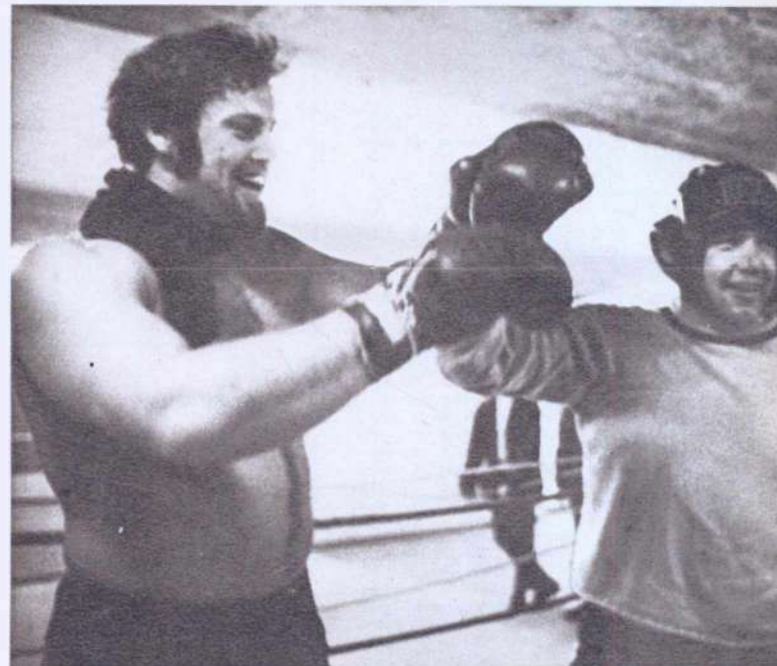

COLETTE BESSON ONORATĂ LA PARIS

Pentru excelențele performanțe obținute și, îndeosebi, pentru titlul său olimpic, atleta franceză Colette Besson a primit premiul «L'Amicale des Sportives de France», decernat anual sportivului care a obținut cele mai mari rezultate pentru sportul francez. Colette a primit premiul său, o cupă, din mâinile doamnei Schoelbel, fostă campioană a Franței la 80 m plat (în fotografie).

RICKY BRUCH BOXER?

Desigur, iubitorii atletismului au suficiente motive să rămână surprinși văzându-l pe recordmanul european la aruncarea discului, suedezul Ricky Bruch, cu mănușile de box în mîini, alături de fostul campion mondial al «greilor», Ingemar Johansson. Cei doi sportivi, pe care vi-i prezentăm în imaginea alăturată, sînt buni prieteni. Fotografia e o glumă a fotoreporterilor. Ricky nu renunță la disc în favoarea ringului. În plus, el a declarat că deși cîntărește 125 kg, deci cu 10 mai mulți ca «Ingo», nu i-ar face plăcere să boxeze cu amicul său.

CU 75 cm PE... MINUT

Nu de mult, în cartierul parizian Montmartre, pe strada Lepic (lungă de 440 m), s-a dat plecare într-o cursă de automobile, care mergeau «au relanti». 80 de vehicule, printre care și bunici și automobilele de azi, s-au... avîntat în această cursă a cincinellii. Marele premiu fiind acordat concurentului care va străbate distanța în cel mai lung timp, nimeni nu a fost amendat pentru exces de... viteză. Iată în fotografie unul din «bolizii» a cărui viteză a fost greu de determinat, el alergînd cu 75 cm pe minut!

Desene de Octavian ANDRONIC

OCHIUL LUI TOSTAO A FOST SALVAT

TOSTAO, denumit «PELE CEL ALB», a prilejuit pasionaților de fotbal din Brazilia o mare îngrijorare. Ochiul său stîng a fost în pericol. Pentru marele public brazilian sănătatea renumitului fotbalist a ajuns o «problemă de stat».

Dr. Roberto Moura a făcut o reușită operație pe retina ochiului stîng, declarînd marelui public că «OCHIUL LUI TOSTAO A FOST SALVAT». Din luna ianuarie 1970 balonul rotund și TOSTAO vor fi iarăși nedespărțiți și vor culege aplauzele tribunelor.

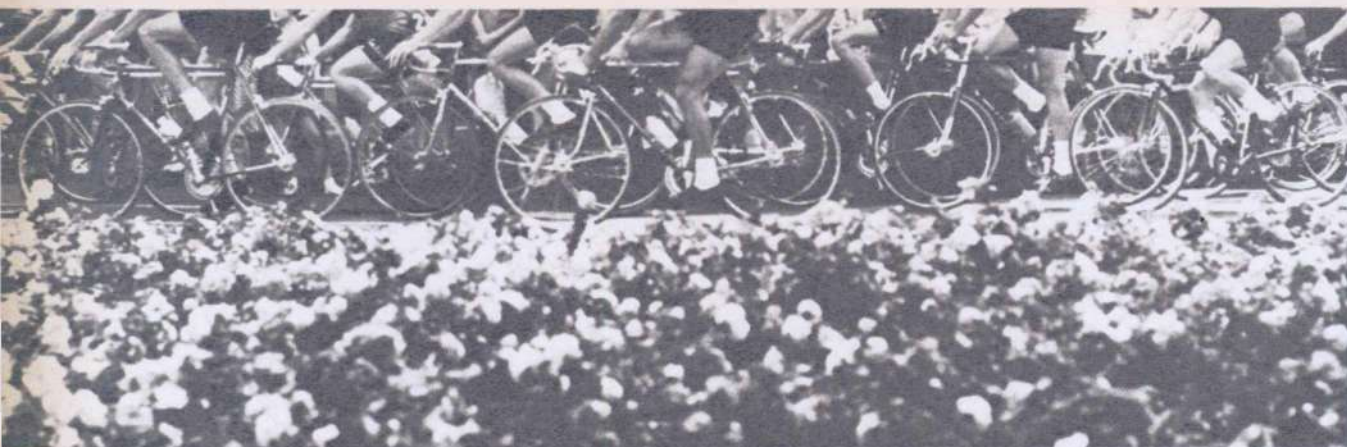

dicționar sportiv portativ

Fault
Are-urmări de tip alergic,
Însă, spus pe ocolite,
Faultul e-un... «joc energetic»
Al... echipei favorite.

Tușă
Loc rezervat în multe sporturi
(Nu-i pentru nimeni un secret)
Pentru-ajutorii de arbitri
Și-adesă pentru... tineret.

Victor HILMU

Fotografii primite în cadrul concursului revistei SPORT

După cum am promis cititorilor noștri, publicăm în continuare din lucrările trimise pentru concursul de fotografii al revistei ilustrate SPORT.

- «Flori printre roși» — Teodor ROIBU — București
- «Săritura de la trambulină» — I. TUĞUI — București
- «La revedere!» — Constantin SVOBODA — Bistrița Năsăud
- «Spectatori temerari» — F. DINU — Cluj.

POSTA Redacției

ADRIAN ENACHE — Baia Mare. Fotbaliștii din orașul dumneavoastră nu au câștigat nici o dată Cupa României. În anul 1959 au ajuns, însă, până în finală, ceea ce, fără îndoială, reprezintă o frumoasă performanță pentru o echipă de «8». Băimărenii au fost învinși atunci de către Dinamo București cu 4-0.

ION MACARIE — Cluj. Nu credem că dictionul «Nici o dată nu-ți târziu să porci» vești și cu dorința dumneavoastră de a începe să practicați boxul acum, când aveți 30 de ani, în vederea participării la J.O. de la München. Argumentul că boxerul american Edward Crook avea 31 de ani când a câștigat medalia olimpică de aur la J.O. de la Roma, e... valabil numai în parte. Crook nu începuse să practice boxul la 30 de ani, ci la 14! Recunoașteți că e o... mică diferență.

VASILE PREDEANU — Galați. «Trofleul Mohammed Tahers, de care vă interesați, este atribuit de către C.I.O., din anul 1950, sportivilor amatori care s-au distins prin performanțe excepționale. În 1963, Iolanda Balaz a primit acest trofeu, fiind primul sportiv din țările socialiste răsplătit cu această înaltă distincție și a doua femeie din lume, alături de atleta olandeză Fanny Blankers-Koen, care posedă Trofeul Mohammed Taher.

NICU LAE DRAGOMIR — Iași. Singurele țări care nu au lipsit de la nici o ediție a Jocurilor Olimpice de vară sînt Grecia, S.U.A., Anglia și Australia. La întrecerile Jocurilor Olimpice de iarnă, numărul țărilor care nu au absentat nici o dată este mai mare: Austria, Cehoslovacia, S.U.A., Finlanda, Franța, Canada, Polonia, Ungaria, Anglia, Norvegia, Italia, Elveția și Suedia.

MONICA STÂNCUȚ — Ploiești. Echipa fotbaliștilor petroliști a câștigat de patru ori titlul de campioană a României: 1929-30, 1957-58, 1958-59 și 1965-66. Sperăm și noi, alături de dumneavoastră, că Petrolul va reveni (dacă s-ar putea el mai repede!) printre echipele noastre fruntașe.

AUREL POP — Timișoara. Rezultatele întîlnirilor dintre Steaua și Dinamo, pe care dorăști să le verificăți, sînt greșite toate. Iată-le pe cele exacte: în 1950, 2-2 și 0-1; 1951: 2-1 și 2-4; 1952: 1-1 și 0-1; 1953: 1-2 și 1-3; 1954: 0-0 și 2-2; 1955: 0-0 și 1-2. Partidula dintre Rapid și U.T.A. în 1951 s-au terminat la egalitate: 0-0 și 2-2.

RELU IONESCU — Craiova. Dacă doriți să primiți cu regularitate revista SPORT puteați face un abonament la oricare dintre oficiile poștale sau de difuzare a presei din orașul dumneavoastră.

SANDU CRISTIAN și PETRUȘ VIEȚU — Cîmpulung Muscal. Sîncăți foarte supărați că în orașul dumneavoastră nu există nici un antrenor de judo sau karate. Ne permitem o întrebare: de ce naipărat judo sau karate, cînd la Cîmpulung aveți un excelent antrenor de box, maestrul Cristian Panaitescu? Încercați să treceți pe la sala de box. Sîntem siguri că pornirile dumneavoastră... vitejești vor fi satisfăcute.

TITI GHEORGHIU — Vaslui. Felicitări pentru aniversare!

PATRU ILUSTRATE PE ADRESA DUMNEAVOASTRĂ...

Un raid prin curtea a două licee din Bacău ne-a prilejuit «imortalizarea» unor aspecte anacronice față de efortul continuu ce se face în vederea îmbunătățirii condițiilor de desfășurare a lecțiilor de educație fizică.

Liceul nr. 2. Curtea școlii, plină de gunoaie, exalță un miros pestifer, mai ales aici, unde se face încălzirea înainte de începerea lecției de educație fizică. Ce sbinăfacere pentru elevii dornici să-și umple plămîni cu aer curat după orele de clasă! (foto 1)

Foto 2. «Salomula» printre gunoaie fiind terminat, elevilor li sa rezervă o altă surpriză: jucînd volei, ei au ocazia să înghită o copioasă porție de praf negru, sfîrșit la cea mai mică mișcare pe terenul de volei, căruia fileul îi sporește aspectul caricatural.

P.S. — Din cauza condițiilor atmosferice neprietnice, n-am putut fotografia și groapa de sărituri, devenită groapă de... gunoaie, și nici capra de sărituri, părăsită în mijlocul curții, ca un obiect nefolositor aici, unde sportul este pe post de cenușăreasă.

Ne întrebăm: unde este spiritul gospodăresc și unde este grija pentru sănătatea elevilor din acest Liceu nr. 2? Pe cine așteaptă tovarășa directoare pentru a-i face ordine în gospodărie?

Liceul nr. 3. Prin munca unor entuziaști (printre care profesorul Ion Zaharia) curtea școlii, altădată o miștină, a fost asanată. Cînd vor dispărea însă și cocloabele ale căror WC-uri inlectează curtea liceului? Pe cînd un gard despărțitor și canalizarea necesară? Dacă dumneavoastră, tovarășe șef al secției sanitare a orașului Bacău, ați avea un copil la Liceul nr. 3, l-ați lăsa să facă sport în atari condiții? (foto 3)

Sala de sport a aceluiași liceu. Proiect greșit, spalere montată greșit (foto 4). Întrebăm inspectoratul școlar județean, care a recepționat sala: în ce scop s-au montat spalerele astfel? Pentru exerciții de alpinism?

S. NOR.
Foto: Ion MIHĂICĂ

Pentru anul 1970

**ABONAȚI-VĂ CHIAR AZI
LA REVISTA ILUSTRATĂ
„SPORT“**

Abonamentele se primesc la toate oficiile și agențiile PTTR și la factorii poștali și difuzorii de presă. Costul abonamentului: 3 luni — 15 lei; 6 luni — 30 lei; 1 an — 60 lei.

3

4

învățați JUDO

II

În numărul trecut al revistei noastre au fost prezentate primele noțiuni de JUDO și anume UKEMI (căderile), elemente fără de care nu se poate practica acest sport. Elementele trebuie învățate foarte bine chiar de la început, astfel încât cele mai mici riscuri de accidentare să fie eliminate. Desigur că pentru o reușită este necesar să se facă o pregătire fizică specială. În lecțiile noastre, noi ne ocupăm doar de felul cum trebuie executate procedeele de judo. Vă recomandăm să folosiți sălile special amenajate pentru practicarea acestui sport. Procedeele de astăzi fac parte din grupa 5 KYU. Ele sînt în număr de opt; DE-ASHI-BARAI, HIZA-GURUMA, SASAE-TSURI-KOMI-ASHI, UKI-GOSHI, O-SOTO-GARI, O-GOSHI, O-UCHI-GARI, SEOI-NAGE.

DE-ASHI-BARAI (secerarea piciorului care înaintază).

Pregătirea

UKE — înaintază cu piciorul drept, din proprie inițiativă sau ca rezultat al acțiunii lui TORI, el poate să fie deia cu piciorul drept avansat (MIGI-SHIZENTAI), dar întreaga greutate a corpului se sprijină pe piciorul rămas în urmă (foto 2).

De asemenea el poate să stea cu ambele picioare pe aceeași linie (SHIZEN-HONAI) — foto 1 — și gata să-și retragă piciorul stîng.

Prima situație este avantajoasă și este apropiată situațiilor competiționale.

Execuția

TORI plasează piciorul drept pe axa de deplasare a lui UKE, talpa piciorului fiind în contact cu piciorul lui UKE, în dreptul călcîiului drept (foto 3).

Secerarea cu piciorul este energetică, se face de la stînga la dreapta și în același timp brațele accentuează dezechilibrarea prin tracțiune cu mina stîngă și împinge cu dreapta în umăr (foto 4).

În momentul în care UKE va lua contact cu solul, va executa YOKO-UKEMI pe partea dreaptă (foto 5).

UKI-GOSHI (zborul peste șold)

Pregătirea

Din poziția SHIZEN-HONAI, TORI execută o tracțiune din brațe înainte, pășind cu piciorul drept puțin lateral față de axa mediană a picioarelor lui UKE, cu talpa perpendicular față de piciorul lui UKE (foto 6 și 7).

Execuția

Amplificînd dezechilibrarea lui UKE, TORI introduce brațul drept pe sub axila brațului stîng al lui UKE, fixînd-o în dreptul cordonului, pivotează pe virfuri întorcîndu-se cu 180°; aducînd piciorul stîng între piciorul drept și stîng al lui UKE, avînd genunchii flexați și ușor depărtați (foto 8).

O dată cu extensia genunchilor, brațul stîng amplifică tracțiunea de brațul drept al lui UKE, iar brațul drept continuă răsucirea lui UKE (foto 9) care va fi proiectat prin YOKO-UKEMI.

Se recomandă ca în timpul antrenamentelor cei doi parteneri să-și corecteze poziția reciproc și să se asigure în momentul căderii.

**Ion CONSTANTINESCU
Laurențiu VASILESCU**

— antrenori —

1

2

3

4

6

9

8

7

PROLETARI DIN TOATE ȚĂRILE, UNIȚI-VĂ!

SPORT
LEI 2,50

REVISTĂ ILUSTRATĂ
BILUNARĂ
EDITATĂ DE
CONSILIUL NAȚIONAL
PENTRU EDUCAȚIE
FIZICĂ ȘI SPORT
DIN REPUBLICA
SOCIALISTĂ ROMÂNIA

nr. 21 (260)
NOIEMBRIE
ANUL XXII
1969

Colectivul redacțional: Mircea COSTEA (redactor șef); Dimitrie CALLI-MACHI (secretar general de redacție); Ioan CHIRILĂ, Horia CRISTEA, Petre HENT, Gheorghe ȘTEFĂNESCU (redactori); Ion MIHAICA, Paul ROMOȘAN (fotoreporteri); Mircea PATRICHÎ (redactor artistic); Gheorghe DEDIU (tehnoredactor); Gheorghe RANETTI (corector).

Redacția și administrația: str. Vasile Conta 16, București-22, Sectorul 1. Telefoane: 11-91-13 și 11-10-85. Abonamentele se fac la toate oficiile poștale din țară, iar în întreprinderi și instituții prin difuzorii voluntari. Costul abonamentului: 3 luni — 15 lei; 6 luni 30 de lei; 1 an — 60 de lei.

Revista se tipărește la Combinatul Poligrafic «Casa Școlteii»

43 806

SE APROPIE
SEZONUL
SPORTURILOR de IARNĂ

în toate
raioanele și
magazinele
de specialitate
găsiți
o gamă
variata de
modele
de cea mai
bună
calitate

procurați-vă din timp
pentru **TURISM**
SCHI și **PATINAJ**

PULOVERE
CĂCIULITE
BOCANCI
și **GHETE**

